

ИВАН БУНИН СКИТНИЦИ

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

По пътя запусиял към Оренбург^[1],
в хълмистата, безплодна равнина,
по пътя мрачен, водещ все на Изток —
стърчи една платнена шатра. Кранта
пристъпва в букаи. И няма никой
околовръст — стар циганин спи вътре,
а вън, край пътя, мъничко момиче
самичко си играе. Равнодушно,
с привична скука в залеза се взира —
в потъващото зад тревите слънце,
в лъчите, греещи над склона тъмен.
От вятъра се мръщи, цяло в дрипи,
и гледа то пустинното, студено,
печално слънце, сянката на хълма
и алената прах, която вдигат
копитата на коня... Ту мълчи,
ту си мечтае нещо, тананика...
Какъв живот! Какво мъртвило страшно
Каква унила, погребална песен!

И ето, в облак слънцето засяда,
тъмнее, вятър духа, ноц приижда...
На скитниците Господ да не дава
да мислят денем и да чуват нощем:
как свири вятърът в тревите сухи
и нещо шепне там, като безумен!
Спи в шатрата, момиче! А пък утре
буди баща си болен и запрягай —
и пак на път... Но за какво? — аз питам.
Мълчи животът, като гроб в полето.

1902

[1] Оренбург — руски град. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.